

¹ Шершеневич Г.Ф. Учебник русского гражданского права. 10-е изд. / Г. Ф. Шершеневич. – М., 1911. – С. 181.

² Кожухарь А.Н. Право на судебную защиту в исковом производстве / А.Н. Кожухарь; под ред. Е.Г. Мартынчика. – Кишинев: Штиинца, 1989. – С. 35–36.

³ Рішення ЄСПЛ від 26 жовтня 2000 року у справі «Hasan and Chaush v. Bulgaria», заява № 30985/96 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://www.lawmix.ru/abrolaw/8137?page=4>

⁴ Гуйван П.Д. Позовна давність: монографія / П.Д. Гуйван. – Х. : Право. 2012. – С. 343–347.

⁵ Кравчук В.М. Науково-практичний коментар Цивільного процесуального кодексу України / В.М. Кравчук, О.І. Угриновська. – К. : Істина, 2006. – С. 114–115; Цікало В. Імперативність та диспозитивність при застосуванні правових наслідків закінчення строку позовної давності / В. Цікало // Право України. – 2001. – № 11. – С. 96.

⁶ Толстой Ю.К. Исковая давность / Ю.К. Толстой // Правоведение. – 1992. – № 4. – С. 65.

⁷ Добровольский А.А. Исковая форма защиты права / А.А. Добровольский. – М.: Из-во МГУ, 1965. – С. 147.

Резюме

Гуйван П.Д. Відновлення позовної давності: право чи обов'язок суду.

Робота присвячена науковому дослідженню факторів, які впливають на відновлення позовної давності. Встановлено реальний зміст даного судового повноваження, який означає можливість надання носієві порушеного права юрисдикційного захисту після спливу давнісного строку. Визначено особливості застосування суддівського розсуду при оцінці поважності таких обставин та їхньому впливові на неможливість своєчасного пред'явлення позовного домагання. Надані рекомендації для детермінації відповідних дискреційних повноважень.

Ключові слова: відновлення позовної давності, поважність причин, дискреція.

Резюме

Гуйван П.Д. Восстановление исковой давности: право или обязанность суда.

Работа посвящена научному исследованию факторов, влияющих на восстановление исковой давности. Установлено содержание данного судебного полномочия, что означает возможность предоставления носителю нарушенного права юрисдикционную защиту по истечении давностного срока. Определены особенности применения судейского усмотрения при оценке важности таких обстоятельств и их влияния на невозможность своевременного предъявления искового притязания. Даны конкретные рекомендации для детерминации соответствующих дискреционных полномочий.

Ключевые слова: восстановление исковой давности, уважительность причин, дискреция.

Summary

Guyvan P. Restoring statute of limitations: the right or duty of the court.

The work is devoted to the scientific study of factors affecting the restoration of limitation. The content of this judicial authority is established, which means the possibility of providing the carrier with the violated right of jurisdictional protection after the expiration of the limitation period. The features of the judicial discretion in assessing the importance of such circumstances and their impact on the impossibility of the timely presentation of the claim are determined. Concrete recommendations are given for the determination of the relevant discretionary powers.

Key words: restoration of limitation of actions, respectfulness of reasons, discretion.

УДК 347. 965-057.87

О.О. ДЕРІЙ

Олена Олександрівна Дерій, кандидат юридичних наук, асистент кафедри Київського національного університету імені Тараса Шевченка

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ СТАЖУВАННЯ В КОНТЕКСТІ ПРОЕКТІВ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО АДВОКАТУРУ ТА АДВОКАТСЬКУ ДІЯЛЬНІСТЬ»

В умовах судово-правової реформи, яка триває в Україні протягом останніх кількох років, удосконалення потребують організація та діяльність адвокатури загалом та окремі аспекти статусу адвоката зокрема. З урахуванням важливої ролі адвокатури у суспільстві актуальності набуває переосмислення окремих елементів порядку набуття статусу адвоката, одним із яких є стажування.

Проблема визначення сутності стажування, як умови набуття статусу адвоката, була предметом досліджень ряду науковців. Серед учених, які досліджували окремі аспекти даної проблеми, доцільно виокремити праці Н.М. Бакаєвої, Т.В. Варфоломеєвої, Л.П. Ізвітової, В.В. Заборовського, І.І. Задой, М.С. Косенко, Д.В. Кухнюка, М.А. Погорецького, В.О. Попелюшко, С.Ф. Сафулько, Д.П. Фіюлевського, С.Я. Фурси, О.Г. Яновської та ін. Однак необхідність всебічного аналізу новітніх законодавчих змін актуалізує дослід-

ження правових аспектів доступу до адвокатської професії у світлі комплексного реформування адвокатури як інституту громадянського суспільства.

Метою статті є аналіз сутності стажування як однієї з умов набуття статусу адвоката. Основні завдання, які автор ставить перед собою: у зв'язку із появою двох законопроектів «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» (реєстраційні номери 9055 та 9055-1) проаналізувати зміни в організації та порядку проходження стажування, які вони передбачають, та доцільність їх запровадження в Україні; провести порівняльно-правовий аналіз законодавчої регламентації інституту стажування окремих зарубіжних країн і виробити на цій підставі власні узагальнюючі висновки.

Змінами до Конституції України передбачено, що виключно адвокат здійснюватиме представництво іншої особи в суді, а також захист від кримінального обвинувачення. Метою цих змін є істотне підвищення якості представництва особи в суді, а також встановлення конституційного підґрунтя для створення єдиної правничої професії.

Основним завданням адвокатури є надання професійної правничої допомоги. Реалізація зазначеного завдання можлива лише у тому випадку, якщо правничої допомога буде надана адвокатом, який матиме необхідний рівень професійної підготовки, широке коло професійних прав, буде дотримуватись правил професійної етики, законодавчих вимог доступу до професії та нести відповідальність за неналежне виконання ним свого професійного обов'язку.

Проходження стажування для особи, яка поставила собі за мету присвятити своє життя адвокатській практиці, було запроваджено на рівні національного законодавства Законом України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» від 5 липня 2012 р. (далі – Закон). Розділ II Закону визначає порядок набуття права на заняття адвокатською діяльністю. У ст. 6 зазначеного Закону закріплено наступні вимоги до особи, яка виявила намір займатися адвокатською діяльністю. Так, адвокатом може бути фізична особа, яка має повну вищу юридичну освіту, володіє державною мовою, має стаж роботи в галузі права не менше двох років, склала кваліфікаційний іспит, пройшла стажування (крім випадків, встановлених цим Законом), склала присягу адвоката України та отримала свідоцтво про право на заняття адвокатською діяльністю¹. Таким чином, однією з кваліфікаційних вимог, що за загальним правилом ставиться до особи, яка виявила бажання набути статус адвоката, є проходження такою особою стажування.

Порядок проходження стажування, програма та методика оцінювання стажування, розмір внеску за проходження стажування та порядок його сплати затверджуються Радою адвокатів України. Зокрема, діють Положення про організацію та порядок проходження стажування для отримання особою свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю, затверджене у новій редакції рішенням Ради адвокатів України від 1 червня 2018 р. № 80 та Програма проходження стажування для отримання особою свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю, затверджена Рішенням Ради адвокатів України 1 червня 2013 р. № 125.

Положення визначає стажування як діяльність із формування й закріплення на практиці професійних знань, умінь і навичок, отриманих у результаті теоретичної підготовки, особи, яка одержала свідоцтво про складення кваліфікаційного іспиту, щодо її готовності самостійно здійснювати адвокатську діяльність з метою отримання свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю².

Відповідно до положень ч. 1 ст. 10 Закону стажування полягає в перевірці готовності особи, яка отримала свідоцтво про складення кваліфікаційного іспиту, самостійно здійснювати адвокатську діяльність. Стажування здійснюється протягом шести місяців під керівництвом адвоката за направленням ради адвокатів регіону. Стажистом адвоката може бути особа, яка на день початку стажування має дійсне свідоцтво про складення кваліфікаційного іспиту. Цей строк більш деталізується в уже згаданому Положенні про організацію та порядок проходження стажування, в якому зазначається, що стажування здійснюється протягом шести місяців і обчислюється шляхом сумарного обліку робочого часу стажиста на виконання програми та плану стажування. Загалом робочий час стажиста за увесь період стажування має становити не менше 550 (п'ятсот п'ятдесят) годин, з яких не менше 50 (п'ятдесят) годин робочого часу має становити заняття стажистом юридичною практикою (п. 1.6. Положення). Також зазначається, що даний термін обчислюється з дати надання стажистом направлення ради адвокатів регіону адвокату – керівнику стажування.

Від проходження стажування звільняються особи, які на день звернення із заявою про допуск до складення кваліфікаційного іспиту мають стаж роботи помічника адвоката не менше одного року за останні два роки. До стажу роботи помічником адвоката, що дає право на звільнення від проходження стажування, враховується стаж роботи помічником адвоката, якщо помічник працював на умовах повного робочого тижня, а роботодавцем сплачувався єдиний соціальний внесок до державного бюджету України щодо такої особи у встановлених законом порядку та розмірі. Робота особи на посаді помічника адвоката за сумісництвом та/або на умовах цивільно-правових договорів не зараховується як стаж роботи помічника адвоката, необхідний для звільнення від проходження стажування.

Якщо звернути увагу на зарубіжний досвід, то, для прикладу, ст. 10 Закону «Про адвокатуру» Молдови до осіб, які звільняються від проходження стажування і складення кваліфікаційного іспиту, зачисляє осіб, які мають ступінь доктора, а також осіб, які мають стаж роботи на посаді судді або прокурора не менше 10 років, якщо протягом шести місяців після відставки вони подали заяву про видачу їм ліцензії на заняття адвокатською діяльністю. Такими ж правами на тих же умовах користуються також особи, які після відставки з посади судді або прокурора продовжили роботу в галузі права³. За законодавством Польщі список осіб, які звільняються від проходження стажування, значно ширший та охоплює наступну категорію осіб: професорів

і докторів юридичних наук; осіб, які щонайменше три роки займали посаду юриста або старшого юриста Генеральної Прокуратури Казначейства або працювали судовим приставом; осіб, які працювали суддею, прокурором, юристом чи нотаріусом; були судовим та прокурорським експертом, секретарем суду, старшим секретарем суду, аплікантом (стажистом) прокуратури, помічником прокурора, помічником судді або працювали у Верховному Суді, Конституційному Суді чи у міжнародному судовому органі та тощо⁴.

Слід звернути увагу й на те, що інститут стажування претендента на здобуття статусу адвоката розглядається як обов'язкова умова набуття такого статусу в багатьох країнах світу. Так, велике значення практичному навчанню осіб, які виявили бажання стати адвокатами, приділяє французький законодавець. Статтями 12 і 12-1 Закону «Відносно реформи деяких судових і юридичних професій» від 21 грудня 1971 р. № 71-1130 передбачено процедуру отримання такими особами статусу адвоката, за якою спочатку вона складає вступний іспит до регіональних центрів професійного навчання, де проходить теоретичне і практичне навчання протягом не менше 18 місяців. Таке навчання, як зазначає Н.Г. Кудрявцева, складається із трьох етапів, протягом заключного третього етапу кандидат проходить шестимісячне стажування у адвоката⁵. Після закінчення навчання така особа отримує сертифікат про відповідність адвокатській професії, але цей сертифікат ще не дає права на самостійне зайняття такою професією. Для цього потрібно ще пройти стажування зі спеціальності, строк якого повинен бути не менше двох років, і лише після відповідної атестації (перевірка професійних навичок за фахом) Національною радою адвокатів видається сертифікат, а особа включається до реєстру адвокатів. Все це вказує на те, що у кандидата на отримання статусу французького адвоката фактично має бути подвійне стажування, оскільки крім стажування, яке потрібно пройти під час навчання у регіональному центрі професійного навчання, такий кандидат повинен пройти ще й стажування зі спеціальності, яке в юридичній літературі отримало назву «додаткове стажування»⁶.

Не менш важливого значення стажуванню претендентів на здобуття статусу адвоката приділяє й німецький законодавець, який у ст. 5 «b» Федерального закону «Про статус суддів» (відповідно до ст. 4 Федерального закону «Про адвокатуру» доступ до адвокатури має і особа, яка отримала право обіймати посаду судді)⁷ вказує на необхідність проходження ними дворічного стажування. При цьому зазначається, саме в кого (звичайні суди у цивільних справах, прокурор або суд у кримінальних справах, адміністративний орган, адвокат) та протягом якого часу повинно проходити таке стажування (наприклад, в адвоката строк стажування має становити не менше дев'яти місяців).

Зважаючи на зазначене, слід констатувати те, що порівняно з рядом інших зарубіжних країн встановлений українським законодавцем термін проведення стажування протягом шести місяців під керівництвом адвоката за направленням ради адвокатів регіону – це доволі малий строк, протягом якого особа, яка виявила бажання набутти статус адвоката, повинна пройти стажування. Порівняно з Україною зарубіжні країни встановлюють більш тривалі строки стажування для майбутніх адвокатів: Польща – три роки, Російська Федерація – у межах одного – двох років⁸, Республіка Беларусь – від шести місяців до одного року. Одним із найбільш вимогливих у даній сфері є австрійський законодавець, який виходить із необхідності п'ятирічного строку стажування особи, яка виявила бажання стати адвокатом (§ 2 Розділу 1 «Вимоги до здійснення адвокатської професії» Закону «Про адвокатуру»⁹). Пропонуємо збільшити передбачений ч. 1 ст. 10 Закону строк стажування до одного року. Вважаємо, що такий строк є оптимальним для ознайомлення стажиста з тонкостями юридичної професії та отримання достатньої практичної підготовки.

Нещодавно до Верховної Ради України було подано два різні проекти Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», в яких різні суб'єкти законодавчої ініціативи демонструють протилежні погляди на організацію та порядок проходження стажування.

Внесений Президентом України проект Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» № 9055 від 06 вересня 2018 р. (далі – Проект № 9055) запроваджує прозорий та відкритий механізм доступу до професії та скасовує платне стажування.

Законопроект передбачає новий порядок складення кваліфікаційного іспиту, зокрема кваліфікаційний іспит буде проводитись Вищою кваліфікаційною комісією адвокатури шляхом складення особою, яка виявила намір стати адвокатом, письмового анонімного тестування. Організація проведення іспиту покладається на кваліфікаційні комісії адвокатів регіону. Кваліфікаційний іспит проводиться у спеціально обладнаних для цього приміщеннях, визначених кваліфікаційною комісією адвокатів регіону. Перебіг кваліфікаційного іспиту фіксується за допомогою технічних засобів відео- та звукозапису. Рішення про позитивний або негативний результат складення іспиту ухвалюється Вищою кваліфікаційною комісією адвокатури.

Такий порядок проведення кваліфікаційного іспиту гарантує його об'єктивність, яка забезпечується його прозорістю, конфіденційністю тестових завдань, єдиною методикою оцінювання його результатів, рівністю умов для осіб, які виявили намір стати адвокатом.

У законопроекті закріплюються також вимоги, необхідні для набуття статусу адвоката, зокрема передбачається, що особа, яка виявила намір стати адвокатом, повинна мати вищу юридичну освіту ступеня магістра (або прирівняну до неї вищу освіту за освітньо-кваліфікаційним рівнем спеціаліста), стаж роботи як стажера адвоката та/або судді, прокурора, володіти державною мовою та скласти кваліфікаційний іспит з позитивним результатом.

Проект № 9055 скасовує платне стажування після складення кваліфікаційного іспиту та запроваджує механізм отримання професійних знань, умінь і практичних навичок, необхідних для здійснення адвокатської діяльності та отримання статусу адвоката, до складення особою кваліфікаційного іспиту шляхом робо-

ти на посаді помічника адвоката (стажера). Таке стажування забезпечить не лише отримання необхідних практичних навичок та умінь, а й розуміння самого процесу здійснення адвокатської діяльності та реальну підготовку особи до цього.

Відповідно до ч. 1 ст. 16 Проекту № 9055 стажером адвоката є помічник адвоката, який має вищу юридичну освіту не нижче ступеня магістра¹⁰. Кількість стажерів, яких може мати один адвокат, визначається Вищою кваліфікаційною комісією адвокатури. При цьому ч. 1 ст. 15 Проекту № 9055 встановлює, що адвокат може мати помічників з числа осіб, які мають вищу юридичну освіту не нижче ступеня бакалавра. Проте інститут стажування та інститут помічника адвоката є двома самостійними за сутністю та змістом правовими інститутами.

На нашу думку, дещо некоректно виписана ст. 16 Проекту № 9055, яка вводить новий термін «стажер адвоката», але під ним розуміє іншу посаду, а саме помічника адвоката, відмінністю між статусами яких є лише наявність повної вищої юридичної освіти. Цілком логічно виникає питання: якщо стажером адвоката є помічник адвоката, то як правильно оформлювати таку особу на роботу? Як помічника чи як стажера? Якщо ж здійснювати таке оформлення в якості стажера, то в такому разі можуть виникнути питання згідно з Кодексом законів про працю України, де є випробувальний строк для влаштування на роботу. І чи не буде вважатися аналогічною процедура щодо набуття стажу в якості стажера адвоката? У даному разі для усунення відповідних неточностей доцільно було б не виокремлювати категорію «стажер адвоката», а просто виписати правильно вимоги до набуття статусу адвоката.

Отже, у зв'язку з цим пропонуємо в ст. 6 «Статус адвоката» п. 2 ч. 3 викласти в наступній редакції: «2) стаж роботи в галузі права – стаж роботи особи як помічника адвоката після здобуття вищої юридичної освіти не нижче ступеня магістра та (або) на посаді судді, прокурора».

Аналізуючи інший проект Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» № 9055-1 від 14 вересня 2018 р. (далі – Проект № 9055-1) внесений народним депутатом України В. В. Писаренко, можна помітити новий термін «аплікати», який пропонується замість терміна «стажист». Відповідно до Проекту № 9055-1 стажування пропонується проводити до проходження кваліфікаційного іспиту. Щодо доцільності такого нововведення висловила Голова Ради адвокатів м. Києва І.В. Рафальська, зазначивши наступне: «Стажування, яким воно є зараз, після складання кваліфікаційного іспиту не є логічним. Стажист має проходити його до кваліфікаційного іспиту. Тоді результати кваліфікаційного іспиту дадуть можливість визначити якість цього стажування. Це світова практика, яка є правильною і має застосовуватися і в українській адвокатурі»¹¹. Ми поділяємо дану точку зору правника, оскільки стажування до складання кваліфікаційного іспиту надасть змогу досягти бажаного результату – набрати потрібну кількість балів задля успішного складання такого іспиту, оскільки набуті за час стажування навички і вміння сприятимуть мінімізації проблем, які можуть мати місце при здачі іспиту. Враховуючи вищевикладене, ми підтримуємо позицію законодавця, який у згаданому Положенні про організацію та порядок проходження стажування до основних завдань стажування відносить набуття нових та вдосконалення наявних професійних навичок та умінь, практичне застосування професійних знань, поглиблення професійної спеціалізації (п. 1.5 Положення), які в своїй сукупності здатні забезпечити успішне складання кваліфікаційного іспиту.

Крім того, Проект № 9055-1 пропонує продовжити строк стажування: 1) протягом одного року на умовах повного робочого тижня при наявності одного року стажу роботи в галузі права; 2) протягом двох років на умовах неповного повного робочого тижня при наявності одного року стажу роботи в галузі права; 3) протягом шести місяців у вільний від основного місця роботи час при наявності п'яти і більше років стажу роботи в галузі права¹².

З аналізу зазначеного вище стає очевидним: ми стаємо свідками того, що народний депутат України В.В. Писаренко пішов шляхом збільшення тривалості стажування і, скоріш за все, прописуючи таку норму, він керувався саме міжнародним досвідом, що є похвальним і має бути обов'язково враховано при розгляді даного законопроекту на пленарних засіданнях у стінах Верховної Ради України.

Підсумовуючи вищевикладене, слід підкреслити, що на сьогодні проходження стажування в адвокатурі має спірні моменти в правовому регулюванні, проте саме введення процедури стажування в адвокатурі є позитивним кроком у регулюванні адвокатської діяльності. Стажування потрібне для набуття професійних якостей адвоката, оскільки лише теоретичними знаннями в цій роботі обійтися не можна. В процесі стажування майбутній адвокат, окрім професійних юридичних навичок, набуває знання важливих психологічних моментів, знань професійної етики, спілкування з клієнтами, колегами. Ці знання стажист переймає у керівника стажування, спостерігаючи за його поведінкою та допомагаючи йому вести справи. Вважаємо за доцільне збільшити строк проходження стажування до одного року, змінити черговість складання кваліфікаційного іспиту та проходження стажування і, відповідно, підтримуємо позиції суб'єктів законодавчої ініціативи у поданих до Верховної Ради України двох законопроектах «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» (реєстраційні номери 9055 та 9055-1) щодо запропонованих змін.

¹ Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України із змінами, внесеними згідно із Законом № 1798-VIII від 21.12.2016 р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5076-17>

² Положення про організацію та порядок проходження стажування для отримання особою свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю: рішення Ради адвокатів України № 80 від 01.06.2018 р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://unba.org.ua/assets/uploads/files/Rishennya_Polojennya_pro_stajuvannya.pdf

³ Об адвокатуре: Закон Республики Молдова от 19.07.2002 г. № 1260-XV : [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://base.spinform.ru/show_doc.fwx?rgn=5110

⁴ Право про адвокатуру: Закон України від 26.05.1982 р. з останніми змінами від 23.08.2013 р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://unba.org.ua/laws-of-foreign-countries>. – С.

⁵ Кудрявцева Н.Г. Адвокатская деятельность во Франции / Н.Г. Кудрявцев // Нижегородский адвокат. – 2011. – № 9. – С. 24–26.

⁶ Мельниченко Р.Г. Адвокатура России и зарубежных стран: учебник для вузов / Р.Г. Мельниченко. – Волгоград: Изд-во «ПринТерра», 2007. – 200 с.

⁷ Заборовський В.В. Стажування як умова набуття статусу адвоката / В.В. Заборовський // Науковий вісник Ужгородського національного університету. – 2016. – Вип. 37. – Т. 3. – С. 112–116. – (Серія «Право»).

⁸ Об адвокатской деятельности и адвокатуре в Российской Федерации : Федеральный закон от 31.05.2002 г. № 63-ФЗ (последняя редакция). – Ст. 28. : [Электронный ресурс]. – Режим доступа : http://www.consultant.ru/document/cons_doc_LAW_36945/

⁹ Rechtsanwaltsordnung (RAO). ausfertigungsdatum 1 Jänner 1869 № 96/1869 : [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <https://www.ris.bka.gv.at/GeltendeFassung.wxe?Abfrage=Bundesnormen&Gesetzesnumm.er=10001673>

¹⁰ Проект Закону «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» № 9055 від 06.09.2018 р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=64557

¹¹ Сидоренко Д. Адвокатура: Perezavantazheniya / Д. Сидоренко // Юридична газета online : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://yur-gazeta.com/publications/events/advokatura-perezavantazheniya.html>

¹² Проект Закону «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» № 9055-1 від 14.09.2018 р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc34?id=&pf3511=64595&pf35401=463603>

Резюме

Дерій О.О. Актуальні питання стажування в контексті проектів Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність».

У статті здійснено аналіз сутності стажування як однієї з умов набуття статусу адвоката. У зв'язку із появою двох законопроектів «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» (реєстраційні номери 9055 та 9055-1) автором проаналізовано зміни в організації та порядку проходження стажування, які вони передбачають, та доцільність їх запровадження в Україні, у контексті чого порушено проблемні питання та запропоновано шляхи їх вирішення.

Ключові слова: адвокатура, доступ, стажування, набуття статусу адвоката, кваліфікаційні вимоги.

Резюме

Дерій Е.А. Актуальные вопросы стажировки в контексте проектов Закона Украины «Об адвокатуре и адвокатской деятельности».

В статье осуществлен анализ сущности стажировки как одного из условий получения статуса адвоката. В связи с появлением двух законопроектов «Об адвокатуре и адвокатской деятельности» (регистрационные номера 9055 и 9055-1) автором проанализированы изменения в организации и порядке прохождения стажировки, которые они предполагают, и целесообразность их внедрения в Украине, в контексте чего подняты проблемные вопросы и предложены пути их решения.

Ключевые слова: адвокатура, доступ, стажировка, получения статуса адвоката, квалификационные требования.

Summary

Derii O. Pressing questions of internship in the context of projects of Law of Ukraine «On the Bar and Lawyer Activities».

This article analyzes the essence of the internship as one of the conditions for obtaining the status of a lawyer. In connection with the emergence of two bills «On the Bar and Lawyer Activities» (registration numbers 9055 and 9055-1), the author analyzed changes in the organization and procedure for internships, which they suggest and the feasibility of their implementation in Ukraine, in the context of which raised issues and suggested ways to solve them.

Key words: advocacy, access, internship, obtaining the status of a lawyer, qualification requirements.